

1 Junior

De nacht was zo donker dat zelfs de schaduwen niet zichtbaar waren. Buiten liet de wind voorzichtig van zich horen. Alsof het Junior in z'n oor fluisterde om op te staan. Hij had het gemerkt, draaide zich om zonder geluid te maken, tilde zijn dekbed iets op. Het vage schijnsel van de fluorescerende wijzers wezen twee minuten voor vijf aan. Junior bleef het verbazingwekkend vinden. Al jarenlang op dezelfde tijd wakker. Zou de wind dan toch een bondgenoot zijn? Met de soepelheid van een slang gleed hij uit bed. Eerst zijn rechterbeen, altijd zijn rechterbeen. Langzaam daalde zijn voet naar de vloer. De metalen poten van het bed stonden op dikke rubbers en zijn lakens werden gedroogd in de droogmachine, waardoor ze onhoorbaar zacht waren. Zijn voetzolen zochten zijn slippers; rechter slipper, linker slipper. Hij bleef zitten op de rand en luisterde. De wind plaagde hem, liet het huis kraken. De posters van de nieuwste iMac 27-inch aan de muur ritselden. Wilden ze hem waarschuwen? Hij volgde de route die hij moest afleggen in zijn hoofd, als een wedstrijdskiër vlak voor de start. Hij boog zich voorover, geleidelijk zijn benen strekkend. Hij rekte zich helemaal uit, zo traag mogelijk. Geen enkel geluid mocht de deur van zijn slaapkamer bereiken, laat staan passeren. Met kleine voorzichtige passen liep hij naar het raam. Hij moest de kier sluiten om geruisloos te zijn. De wind mocht geen vat krijgen op de deur bij het openen. Met een simpele beweging tilde hij de haak op. Alsof dat het teken was, rukte de wind aan het raam, maar de grip op de greep verstrakte automatisch. Nog altijd verbaasd over het eigen leven dat zijn ledematen en spieren af en toe leken te leiden. Ze hadden maling aan zijn intellect en bepaalden zelf hoe snel ze reageerden. Voordat hij het raam dichttrok luisterde hij weer. Het huis verraadde zich niet, doodstil. Langzaam sloot hij het raam, zonder gekras, gepiep

of geritsel. Elk kraakje of tikje zou fataal zijn. Hij deed zijn slippers toch maar uit en op zijn tenen liep hij naar de slaapkamerdeur. In gedachten zag hij de glazen tafel met bamboe poten, die ene kleine houten stoel en zijn bureau (niet meer dan een plank aan de muur) waarvan de hoekpunt hinderlijk in de weg hing, maar dat hij met de ogen dicht kon ontwijken. Met de routine die hij in de afgelopen jaren had opgebouwd duwde hij de klink naar beneden en wachtte een paar seconden, langzaam trok hij de deur naar zich toe. Niet te ver, halverwege zat een piep. Weer luisteren. Geen enkel licht tuurde langs de verduisteringsgordijnen, hij ontdekte geen zuchtje, liet de deur open. Bovenaan de trap bleef hij staan. De tweede tree moest hij overslaan. Het gebons in zijn hoofd leidde hem af. Hoorde hij nu iets of was dat het bloed dat door de aderen langs zijn oor suisde? In een vloeiende beweging deed hij een stap naar beneden en pakte meteen de derde tree, sloot zijn andere voet aan en luisterde. Niets, zelfs het gefluister van de wind was te ver weg. Elke tree maakte hem warmer, het kriebelde op zijn rug.

In de gang bleef hij staan, overtuigd dat hij geen geluid had gemaakt. De afstand naar de kamerdeur was een kleine drie meter. De deur zelf was niet te zwaar maar moest met een bepaalde snelheid worden opengemaakt om onhoorbaar te zijn. Met de juiste druk duwde hij de klink naar beneden en wachtte af. Niets. Hij ademde rustig uit en bewoog de deur de kamer in. Pikdonker, hij twijfelde, hoorde hij nu iets? Hij besloot het erop te wagen en deed een stap de kamer in.

Een felle knal deed zijn oren tuiten en de bundel licht duwde automatisch een arm voor zijn ogen.

2 Ouwe Nick

Je moet wel heel veel lef hebben om als achtjarige te durven zakkenrollen op een niet al te drukke markt. Ouwe Nick, toen dus nog een jochie, deed het zodra hij de kneepjes van het vak van zijn vader had geleerd. Dat hij vol branie zat, zagen ze snel genoeg in het gezin Nichols. Als vierjarige haalde hij kat Sammy uit de dakgoot, hij vocht tegen jongens die veel ouder waren dan hij om z'n zusje te verdedigen en hij bracht als zesjarige het grootste stuk vlees thuis dat ze ooit hadden gebraden. Uiteraard gestolen bij de slager om de hoek. Zo deed de kleine Ouwe Nick van die op het oog niet zo opzienbarende stunts maar voor het arme gezin Nichols waren ze een zegen. Tot op de dag dat Ouwe Nick op veertienjarige leeftijd het huis uitging, had het hele gezin optimaal geprofiteerd van de spullen en etenswaren die hij elke dag mee naar huis bracht. Vooral zijn broertjes en zusjes waren blij met de warme kleding die hij elke winter bij elkaar stal. Het was een groot verlies toen hij besloot naar het centrum van Londen te trekken om daar zijn geluk te beproeven.

Zijn vader, die hem probeerde thuis te houden vanwege de voordeeltjes, adviseerde hem om mijnwerker te worden. Als een van de eerste beroepen werd voor mijnwerkers in het begin van de twintigste eeuw het minimumloon ingevoerd. Voor de vorm dacht Ouwe Nick er een paar seconden over na, maar hij hield toch te veel van de zon in zijn gezicht en de wind in zijn haren. Hij besloot om werk in de openlucht te zoeken en in het centrum had je heel veel markten en parken om dat uit te proberen. Daar waren mensen genoeg om zijn talenten op te kunnen botvieren. En die mening werd bevestigd toen hij voor het eerst met de Ondergrondse in Londen meereed. Juist die beperkte donkere ruimte buiten de trein deed hem verlangen naar de benzinedampen op straat.

Een andere reden om naar Londen te trekken was een herinnering uit zijn prille jeugd. De reis naar de City en het bezoek met zijn vader aan *The Rising Pub* waar in 1905 de voetbalclub Chelsea FC werd opgericht. Hij was erbij en elke keer als hij daaraan terughdacht vervulde hem dat met trots. De grootste voetbalclub van de wereld, vond hijzelf. Hij was altijd fan gebleven. Zelfs op z'n ouwe dag in Nederland dook hij elke week in de krant om de uitslag te weten te komen. En vaag herinnerde hij zich uit die tijd dat de Titanic 'het grootste stoomschip aller tijden' klaar was om haar eerste vaart te maken. 'Daarna nooit meer iets van gehoord,' zei hij nog weleens als grap. Maar in de beginjaren na de ramp vond niemand dat leuk.

Het moet ergens in 1914 zijn geweest toen hij in aanraking kwam met z'n grote liefde, Rose. Letterlijk, ze liep hem omver in St. James's Park, achterna gezeten door een heer in een zwart driedelig kostuum met een hoge zwarte hoed en zwaaiend met z'n zwarte paraplu. Gelukkig voor Rose kon Ouwe Nick er een voet voor steken. De man struikelde en Ouwe Nick stond op en sprintte Rose achterna. Hijgend bedankte ze hem toen ze zagen dat de man de moed had opgegeven en terugliep naar zijn gezin.

'Wat was dat?' vroeg Ouwe Nick aan Rose.

'O, niks. Gewoon zijn portefeuille. Maar dat ding was iets te gevuld, zo zwaar als een pond vlees, dus die ouwe merkte dat ik ermee vandoor ging. Is echt nooit eerder gebeurd. Normaal hebben ze het niet in de gaten.'

'Ik kan me niet herinneren dat er ooit iemand achter me aan heeft gezeten omdat ik iets uit z'n zak had gerold,' zei Ouwe Nick vol trots.

'Omdat je het zeker nooit hebt gedaan,' beet Rose hem toe.

'Ha, ha, dat zul je denken. Ik ben mijn hele leven al zakkenroller en nog veel meer,' overdreef Ouwe Nick.

'Nog veel meer? Wat dan allemaal?' vroeg Rose achterdochtig. Ze waren inmiddels tegen een boom aan gaan zitten om uit te hijgen van hun lange sprint.

'Ik kan goochelen, ik haal acrobatische toeren uit, mijn moeder

noemt me evenwichtskunstenaar, als een echte jongleur kan ik zes ballen hooghouden, ik kan dieren hypnotiseren en ik ben een leugenaar eerste klas. Maar nu dus niet, want al die dingen die ik noemde kan ik echt, zonder te liegen.'

'Ja, ja,' was Rose wantrouwend. 'Eerst zien, dan geloven.'

'Als je maar lang genoeg in mijn buurt blijft, zul je het vanzelf een keertje meemaken,' blufte Ouwe Nick.

'En wie zegt dat ik in je buurt blijf?'

'Niemand, je moet lekker doen waar je zelf zin in hebt, maar als je binnenkort van mijn goocheltrucs wilt genieten, zul je niet te ver weg moeten zijn om het met eigen ogen te zien.'

'Kun je dat nu niet doen?'

'Nee, ik ben nog maar net in Londen en ik heb mijn spullen thuis laten liggen bij mijn ouders in Wembly.' Dit was dan weer wel een leugentje om bestwil. Het enige wat Ouwe Nick bezat was een spel kaarten en dat lag op z'n kamer in een wijk waarvan hij hoopte het ooit terug te vinden.